

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce: J. P.**, zast. Mgr. Jiřím Šlencem, advokátem se sídlem Velké náměstí 148, Hradec Králové, proti **žalovanému: Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2010, č. j. 2381/560/10, 78069/ENV/10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2011, č. j. 1 A 4/2011 - 34,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2011, č. j. 1 A 4/2011 - 34, **se zrušuje**.

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2010, č. j. 2381/560/10, 78069/ENV/10, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 760 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jiřího Šlence, advokáta se sídlem Velké náměstí 148, Hradec Králové.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2010, č. j. 2381/560/10, 78069/ENV/10. Tímto

rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 22. 10. 2007, č. j. 47/OOP/SR01/0714505.002/07/BJR, tak, že stěžovatele uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 31 odst. 1 písm. m) zákona č. 100/2004 Sb. o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi a dalších opatřeních k ochraně těchto druhů a o změně některých zákonů (zákon o obchodování s ohroženými druhy), ve znění zákona č. 444/2005 Sb. (dále též „zákon o obchodování s ohroženými druhy“). Přestupku se měl stěžovatel dopustit tím, že nesplnil povinnost vyplývající z ustanovení § 23 odst. 6 citovaného zákona hlásit registračnímu úřadu změny týkající se registrovaného exempláře. Nesplnění povinnosti se týkalo následujících exemplářů:

1) Křížence sokola loveckého s rarohem velkým s registračním listem č. JHM/1228B/05, dle sdělení stěžovatele deponován dne 23. 2. 2007 k T. S., *dle inspekcí vyžádané informace příslušného registračního úřadu až do dne 29. 8. 2007 bez ohlášení změny.*

2) Křížence raroha velkého s křížencem raroha velkého a sokola loveckého s registračním číslem č. JHM/1499B/06, dle stěžovatele deponován dne 21. 2. 2007 k Bc. M. M., *dle inspekcí vyžádané informace příslušného registračního úřadu až do dne 29. 8. 2007 bez ohlášení změny.*

3) Křížence sokola stěhovavého s rarohem velkým s registračním číslem JHM/1139B/05, dle sdělení stěžovatele deponován dne 18. 12. 2006 k M. Z., *dle inspekcí vyžádané informace příslušného registračního úřadu až do dne 29. 8. 2007 bez ohlášení změn.*

4) Křížence raroha velkého s křížencem raroha velkého a sokola loveckého s registračním číslem č. JHM/1085B/05, dle sdělení stěžovatele darován dne 18. 9. 2006 J. H., který od darovací smlouvy dne 23. 9. 2006 odstoupil z důvodu nemoci ptáka (infekce nohou), po vyléčení dle sdělení stěžovatele deponován dne 5. 10. 2006 k J. H., *dle inspekcí vyžádané informace příslušného registračního úřadu až do dne 29. 8. 2007 bez ohlášení změny.*

Za uvedené jednání byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 15 000 Kč. Ve druhém výroku rozhodnutí žalovaný řízení v části týkající se podezření ze spáchání přestupků dle § 87 odst. 1 písm. c) a § 87 odst. 2 písm. o) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, dle § 76 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích), zastavil.

Městský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se správního trestání, resp. řízení o přestupcích, které jsou ovládány stejnými zásadami jako řízení trestní. Ve vztahu k přestupku, jehož se měl stěžovatel dle rozhodnutí žalovaného dopustit naplněním skutkové podstaty vymezené v ustanovení § 31 odst. 1 písm. m) zákona o obchodování s ohroženými druhy, městský soud shledal, že se jedná o přestupek trvající, a podle toho je rovněž třeba posuzovat běh objektivní lhůty pro projednání přestupku. Městský soud přitom vycházel z teorie trestního práva, podle něhož je mezníkem, který ukončuje trvající

trestný čin od dalšího, sdělení obvinění. V projednávané věci souhlasil městský soud se žalovaným, že ke zjištění přestupku došlo dne 31. 8. 2007, kdy správní orgán prvního stupně obdržel vyjádření příslušného registračního úřadu (sdělení Krajského úřadu Jihomoravského kraje č. j. JMK 103111/2007/OŽP/Sl), tímto dnem rovněž počala běžet jednoroční prekluzivní lhůta pro projednání přestupku. S ohledem na soudní řízení v napadené věci uplynula prekluzivní lhůta pro projednání uvedeného přestupku teprve dnem 18. 12. 2010, a proto bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno v zákonem stanovené lhůtě.

K námitce stěžovatele, že ve všech případech šlo o pouhou deponaci, tj. časově omezené předání dravce jiné osobě za stanoveným účelem, odkázal městský soud na předcházející rozsudek ze dne 30. 6. 2010, č. j. 11 Ca 109/2008 - 37, v němž již konstatoval, že povinností chovatelů exemplářů je ohlášení změny jejich majitele bez ohledu na to, zda šlo jen o časově omezené předání dravce do péče jiné osoby.

K namítané sporné registrační povinnosti ve vztahu ke shora uvedeným dravcům městský soud vytkl žalovanému vadu rozhodnutí spočívající v absenci vypořádání této námitky, nicméně s ohledem na skutečnost, že se k této námitce vyslovil již ve svém prvním shora uvedeném zrušujícím rozsudku, kterým žalovaného v této otázce zavázal, neshledal, že by tato vada měla vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného v nyní projednávané věci. Městský soud s ohledem na právní úpravu zákona o obchodování s ohroženými druhy a nařízení Rady (ES) č. 338/97 ze dne 9. prosince 1996 (dále jen „nařízení Rady“) dospěl k závěru, že na exempláře druhů zařazených do přílohy A, které se narodily a byly odchovány v zajetí nebo které byly uměle vypěstovány, se vztahují stejná ustanovení jako na exempláře druhů zařazených do přílohy B, s výjimkou použití článku 8, kde jsou stanoveny regulace obchodních činností. V daném případě však stěžovateli nebyla kladena za vinu obchodní činnost s dravci, ale neohlášená změna majitele dravce. Chráněným zájmem u uvedeného přestupku je přitom přehled o držených exemplářích ze strany správních orgánů. Podle názoru městského soudu proto ani tato námitka stěžovatele není důvodná.

Ohledně výše uložené sankce městský soud neshledal porušení právních předpisů žalovaným, který přihlédl ke všem okolnostem, které mu zákon ukládá. Stěžovatel měl s ohledem na svoji činnost vědět o tom, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem o obchodování s ohroženými druhy. Výše pokuty přitom byla uložena na spodní hranici zákonné sazby, nejde proto o trest v nepřiměřené výši, který by odůvodňoval postup soudu podle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s.

Proti rozsudku městského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítá nesprávné posouzení žalobních námitek městským soudem.

Trvá na názoru, že u exemplářů označených 3) - 6) nespáchal přestupek ve smyslu porušení ustanovení § 31 odst. 1 písm. m) zákona o obchodování s ohroženými druhy, neboť u těchto exemplářů nedošlo ke změně, s níž citovaný zákon v ustanovení § 23 odst. 6 váže ohlašovací povinnost vlastníka či držitele. Ve všech případech šlo o pouhou deponaci, v žádném z případů nebylo jejím účelem užívání dravce touto jinou osobou, což je

pojmovým znakem všech typů změn souvisejících s převodem dravců uvedených v ustanovení § 23 odst. 6 zákona o obchodování s ohroženými druhy. Ani v jednom případě se tedy nejednalo o změnu, jejíž hlášení zákon ukládá. Takový názor žalovaného nemá oporu v právních předpisech a ani neodpovídá účelu zákona.

Stěžovatel dále namítá, že jeho jednání nebylo úmyslné, bylo vedeno pouze s cílem dravce za uvedeným účelem na čas přemístit. Jako laik nemohl dostatečně vyhodnotit komplikované právní předpisy, v jeho případě tak nelze hovořit ani o nedbalé nevědomosti, neboť výklad práva uplatňovaný žalovaným nebyl ani nikde publikován. Stěžovatel popírá společenskou nebezpečnost uvedeného činu, polemizuje rovněž s otázkou, co je v daném případě škodlivým následkem. Je rovněž otázkou, zda zákon ukládá, aby měl chovatel umístěny dravce v místě svého pobytu, či umožňuje mít je umístěny i jinde. Dle názoru stěžovatele zákon takovou podmínku nestanoví.

Pochybení městského soudu dále spatřuje stěžovatel v nevypořádání se s jeho žalobní námitkou, že se na dané kříženec nevztahuje registrační povinnost ve smyslu ustanovení § 23 zákona o obchodování s ohroženými druhy. Jedná se totiž o třetí generaci dravců odchovanou v zajetí, na kterou se vztahuje výjimka uvedená v čl. 7 nařízení Rady. Cílem právní úpravy je ochrana volně žijících druhů a nikoliv druhů odchovaných v zajetí. K tomu odkazuje na Rozsudek Evropského soudního dvora C – 149/94 ze dne 8. 2. 1996. Za protiprávní považuje stěžovatel přijetí právní úpravy, která by rozšiřovala povinnosti nad rámec stanovený nařízením Rady.

Za porušení svých práv považuje stěžovatel i názor městského soudu v otázce výše uložené sankce, kdy je mu přičítáno k tíži nesouvisející jednání z roku 2001. Při stanovení výměry sankce nebylo přihlédnuto k závažnosti přestupku ani k jeho (žádným) následkům.

S ohledem na shora uvedené stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný využil možnosti vyjádřit se ke kasační stížnosti. Uvádí, že stěžovatel předkládá Nejvyššímu správnímu soudu argumentaci, kterou uplatnil již v odvolání a v žalobě a která je dle něj zcela nedůvodná. Ohledně povinnosti registrace dravců nesouhlasí s názorem stěžovatele, a to s ohledem na platnou právní úpravu v zákoně o obchodování s ohroženými druhy a v nařízení Rady. V čl. 2 písm. t) naposledy uvedeného předpisu je přitom zakotvena definice exempláře, za který se považují i kříženci druhů vyjmenovaných v příloze A nařízení Rady.

Ohledně námitky tvrzené deponace, na kterou se dle stěžovatele nevztahuje povinnost hlášení změn, upozorňuje žalovaný na skutečnost, že povinnost hlásit změny týkající se registrovaných exemplářů se vztahuje i na výpůjčky a darování, což plně odpovídá účelu právní úpravy.

Žalovaný má za to, že sankce byla v projednávané věci uložena v přiměřené míře. Deliktní jednání z roku 2001, které bylo stěžovateli přičteno k tíži, se týkalo obdobného

porušení zákona, konkrétně nesplnění registrační povinnosti. Městský soud i tuto námitku stěžovatele posoudil dle žalovaného zcela v souladu se zákonem.

Z uvedených důvodů žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby podanou kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné vyslovit se nejprve k otázce počítání jednoroční prekluzivní lhůty pro projednání přestupku ve smyslu ustanovením § 20 zákona o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť tuto otázku je kasační soud povinen posoudit i bez návrhu z úřední povinnosti. Zdejší soud se zcela ztotožňuje se závěry městského soudu, že v případě projednávaného přestupku podle ustanovení § 31 odst. 1 písm. m) zákona o obchodování s ohroženými druhy se v této věci jedná o tzv. trvající delikt. U přestupků tohoto charakteru počíná prekluzivní jednoroční lhůta v souladu s konstantní judikaturou zdejšího soudu běžet od chvíle, kdy bylo podezřelému ze spáchání přestupku sděleno obvinění. Podle teorie správního trestání, která vychází z teorie trestního práva, je totiž mezníkem, který odděluje trestný čin od dalšího, právě sdělení obvinění podezřelému.

Stanovení okamžiku počátku běhu prekluzivní lhůty provedené městským soudem je však třeba korigovat. V projednávané věci městský soud dospěl k závěru, že k počátku běhu prekluzivní lhůty pro projednání předmětného přestupku došlo dnem 31. 8. 2007, kdy Česká inspekce životního prostředí, jako správní orgán prvního stupně, obdržela vyžádané vyjádření příslušného registračního úřadu (viz č. l. 12 správního spisu). Tento názor však nemá oporu v judikatuře zdejšího soudu, který v rozsudku ze dne 15. 6. 2011, č. j. 9 As 101/2010 - 101 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) konstatoval, že *„půjde-li proto o přestupkové řízení zahajované z úřední povinnosti (ex offo), což je obecné pravidlo (výjimku tvoří pouze tzv. návrhové přestupky podle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, mezi které předmětný přestupek nepatří), je oním mezníkem den, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení podezřelému z přestupku, který se tímto stává obviněným z přestupku v souladu s § 73 odst. 1 zákona o přestupcích; podle citovaného ustanovení je totiž občan obviněným z přestupku, jakmile správní orgán učinil vůči němu první procesní úkon. To znamená, že zahajuje-li se přestupkové řízení ex offo, stává se podezřelý ze spáchání přestupku obviněným právě okamžikem zahájení řízení, konkrétně doručením oznámení o zahájení řízení, které může být spojeno rovněž s dalšími úkony (např. s předvoláním k ústnímu jednání podle § 74), protože tímto byl vůči němu učiněn první procesní úkon.“*

V souzené věci tak došlo k počátku běhu prekluzivní lhůty pro projednání přestupku až doručením oznámení o zahájení řízení stěžovateli, tedy až dnem 12. 9. 2007, jak je patrné z č. l. 14 správního spisu.

S ohledem na skutečnost, že prekluzivní lhůta do právní moci rozhodnutí žalovaného neuběhla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010 - 89), nemá tato nepřesnost obsažená v napadeném rozsudku městského soudu vliv na jeho zákonnost.

Za nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud také námitku stěžovatele týkající se posouzení „deponace" dravců z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 23 odst. 6 zákona o obchodování s ohroženými druhy. Ačkoliv je tato námitka vypořádána městským soudem na hraně přezkoumatelnosti, lze z ní seznat alespoň v hrubých rysech úvahu městského soudu o této otázce. Ustanovení § 23 odst. 6 zákona o obchodování s ohroženými druhy stanoví, že „*vlastník nebo dlouhodobý držitel exempláře je povinen hlásit registračnímu úřadu změny týkající se registrovaného exempláře, zejména úhyn, ztrátu nebo zničení, výpůjčku, nájem, prodej, koupi, darování nebo jiný převod takového exempláře, ... , a to do 15 dnů ode dne, kdy změna nastala nebo kdy se o ní vlastník nebo dlouhodobý držitel dozvěděl*". Z uvedeného je patrné, že zákonodárce zakotvil v tomto ustanovení povinnost vlastníka či dlouhodobého držitele registrovaného exempláře hlásit příslušnému úřadu jakékoliv změny stavu či dispozice s daným jedincem bez ohledu na to, co bylo jejich důvodem. Důvodem této právní úpravy je ochrana registrovaných živočichů, kterou má zajistit právě „vědomost" registračního úřadu o tom, kde a za jakým účelem se daný jedinec nachází. Jedině za takového stavu může probíhat řádná kontrola těchto ohrožených živočichů a péče o ně ze strany příslušných orgánů státní správy. Nejvyšší správní soud je z důvodů shora uvedených přesvědčen, že i svěření chráněného jednice na určitou dobu za stanoveným účelem osobě odlišné od vlastníka či dlouhodobého držitele je nakládáním s registrovaným exemplářem, které musí být za předpokladu splnění dalších podmínek stanovených zákonem registračnímu úřadu hlášeno.

Nezákonným však Nejvyšší správní soud shledal závěr městského soudu ohledně stěžovatelem namítané neexistence zákonné registrační povinnosti u příslušných exemplářů. Nejvyšší správní soud z předloženého spisového materiálu ověřil, že stěžovatel v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uplatnil námitku týkající se neexistence zákonné registrační povinnosti ve smyslu ustanovení § 23 zákona o obchodování s ohroženými druhy, nejen na volně žijící dravce, ale i na kříženec dravců odchované v zajetí. Z absence zákonné registrační povinnosti pak dovozoval neexistenci ohlašovací povinnosti. Žalovaný tuto námitku v odůvodnění svého rozhodnutí zcela pominul.

Městský soud konstatoval pochybení žalovaného, spočívající v absenci vypořádání této námitky v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, nicméně shledal, že tato vada neměla vliv na jeho zákonnost.

Takový postup není podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přípustný. Přezkoumá-li totiž městský soud rozhodnutí žalovaného k žalobní námitce i v té části, ve které nebylo přezkumu způsobilé, neboť „přezkoumávanou" úvahu vůbec

neobsahovalo, zakládá takový postup nepřezkoumatelnost samotného rozsudku krajského soudu (blíže srov. rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91). Nepřezkoumatelnost rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] je přitom dle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. vadou, kterou je Nejvyšší správní soud povinen posoudit i bez návrhu a která z podstaty věci vždy vede ke zrušení rozsudku krajského soudu.

Mimo výše uvedené je nutno upozornit i na to, že městský soud tímto nepřípustným způsobem navíc vypořádal pouze první část námitky, a to dopad právní úpravy registrační povinnosti na jedince odchované v zajetí, když k dané námitce uvedl: „ *s ohledem na právní úpravu zákona o obchodování s ohroženými druhy, konkrétně ustanovení § 1 odst. 2 písm. a), které stanoví věcnou působnost tohoto zákona, a nařízení Rady, se na exempláře druhů zařazených do přílohy A, které se narodily a byly odchovány v zajetí nebo které byly uměle vypěstovány, vztahují stejná ustanovení jako na exempláře druhů zařazených do přílohy B, s výjimkou použití článku 8, kde jsou stanoveny regulace obchodních činností. V daném případě však stěžovateli nebyla kladena za vinu obchodní činnost s dravci, ale neohlášená změna majitele dravce. Chráněným zájmem u uvedeného přestupku je přitom přehled o držených exemplářích ze strany správních orgánů*“. Druhou část námitky, tj. zda se vůbec registrační povinnost dle § 23 odst. 1 zákona o obchodování s ohroženými druhy vztahuje i na kříženec odchované v zajetí, však městský soud zcela pominul.

Uvedené ustanovení je přitom v postavení *lex specialis* k obecné úpravě působnosti zákona obsažené v ustanovení § 1 odst. 2 písm. a) zákona o obchodování s ohroženými druhy. Pro posouzení spáchaného přestupku z hlediska společenské škodlivosti je vyhodnocení této námitky podstatné. Pokud pak jde o závěr žalovaného k této části námitky, který je obsažen až ve vyjádření ke kasační stížnosti, pak je nutno konstatovat, že vypořádání odvolací námitky až ve vyjádření ke kasační stížnosti nemůže absenci odůvodnění rozhodnutí žádným způsobem zhojit.

S ohledem na dosud uvedené se zdejší soud již nezabýval námitkou stěžovatele týkající se zavinění stěžovatele, zohlednění jeho osobních poměrů a okolností, za kterých byl přestupek spáchán, neboť tím by nepřípustně předjímal závěry, které má v souvislosti se shora specifikovanou opomenutou námitkou učinit žalovaný a případně poté městský soud.

V dalším řízení se proto bude muset žalovaný komplexně vypořádat se všemi námitkami uplatněnými v odvolání, a to v intencích shora uvedeného.

V posuzovaném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že již v řízení před městským soudem byly důvody pro to, aby bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu, věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť současně konstatoval, že pro zrušení rozhodnutí žalovaného byly důvody již v řízení před městským soudem, který by v dalším řízení při respektování názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení nemohl vady napadeného rozhodnutí žalovaného nikterak zhojit. Nejvyšší správní soud proto současně se zrušením rozhodnutí městského soudu rozhodl také o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného.

V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí žalovaného dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 7 000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek za žalobu ve správním soudnictví proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 2 000 Kč a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč). Dále jsou náklady řízení tvořeny částkou 4 800 Kč. Stěžovatel byl zastoupen toliko v řízení před Nejvyšším správním soudem. Zástupce stěžovatele učinil ve věci celkem dva úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], a písemné podání soudu nebo jinému orgánu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], jímž je kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 2 100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 2 400 Kč, vzhledem k tomu, že ve věci byly učiněny dva úkony právní služby, náleží stěžovateli již výše zmíněná částka 4 800 Kč (2 × 2 400 Kč). Zástupce stěžovatele doložil Nejvyššímu správnímu soudu osvědčení o tom, že je plátcem daně z přidané hodnoty, částka 4 800 Kč se proto zvyšuje o 20 % této daně. Výše odměny za provedené úkony právní služby tedy činí celkem 5 760 Kč.

Celková částka náhrady nákladů řízení před městským soudem a před Nejvyšším správním soudem tak činí 12 760 Kč (7 000 Kč + 5 760 Kč), kterou je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli k rukám jeho právního zástupce Mgr. Jiřího Šlence, advokáta se sídlem Velké náměstí 148, Hradec Králové, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu